

[Viggo Starcke.]

koster ifølge „Beretning vedrørende mælkehandelen i Storkøbenhavn“ ca. 32 øre pr. liter i gennemsnit for alle flaskestørrelser. Mælken sælges for ca. 55 øre pr. helliterflaske, og til disse 55 øre må man være så fair at lægge det tilskud på 9 øre, som forbrugerne må betale på rodemesterkontoret, og lægger man de 9 øre til de 55, kommer man op på en pris af 64 øre. 32 øre i forhold til 64 øre — oprigtig talt, højtærede hr. statsminister, det er ikke længere fra halvdelen, end at man godt kunne forbigå det i en åbningsdebat.

Den højtærede statsminister, der havde koncentreret sin opmærksomhed om denne lille fodnoteagtige detail i min tale, sagde ikke eet eneste ord om alle de store problemer, om hele det vigtige afsnit af min tale, hvori jeg behandlede de opsigtvækkende resultater af den tyske liberalisering og af den tyske pengepolitik. Hvorfor gjorde den højtærede statsminister ikke det? Man skulle på forhånd vente, at det måtte interessere statsministeren at få klarhed over, hvordan det er gået til, at arbejderne i Tyskland siden 1948 har kunnet forøge deres realløn med 52 pct., så at den nu ligger 20 pct. højere, end den gjorde før krigen. Interesserer en forhøjelse af arbejdnernes realløn ikke den højtærede statsminister? Hvis det er det forhold, at arbejderne i Tyskland ved valget svigtede socialdemokratiet dernede, som gør den højtærede statsminister betænkelig, står den vej jo åben for den høje regering selv at skabe tillid til den danske krone ved at modstå enhver fristelse til at lave inflation og ved samtidig at frigøre erhvervslivet ved at gå over til fri prisdannelse. Der vil her i salen sikkert kunne skabes parlamentarisk basis for en sådan politik — og den danske arbejder vil ikke modsætte sig en forøgelse af sin realløn.

Den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), kom derimod lidt ind på disse problemer, og han var så venlig at sammenligne mig med Erasmus Montanus. Nu var Erasmus Montanus en mærkelig skikkelse; men der er det forunderlige ved det, at det var jo Erasmus Montanus, der havde ret, særlig i jordspørgsmålet, fordi han hævdede, at jorden var rund; men han kunne ikke få en sjæl i sognet til at forstå det, for de kunne

allesammen se, at den var flad — og det gjaldt både Jesper Ridefoged og den konservative Per Degn.

Når det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) nævnte, at jeg kritiserede den omfattende definition på socialdemokratisk politik, som han havde givet i sin tale, og han derefter udtalte, at jeg havde sagt, at det var det samme som oprustning og nedrustning, var det ikke noget helt korrekt citat. Det ærede medlem sagde derefter, at det samspil, som socialdemokratiet ønsker, mellem socialisme og liberalisme og andelsbevægelse og kommunaldrift og statsdrift — og alle mulige andre former for drift — det har vi i øjeblikket. Det vil jeg give ham ret i; men det, som i den politiske teori spiller en rolle, er jo fremtidsmålet, og hvis socialdemokratiet i øjeblikket mener, at det har nået det fremtidsmål, det stræbte efter, så lad os få det at vide.

Alle de restriktioner, som vi har fået afskaffet, er tildels blevet afskaffet under retsforbundets utrættelige angreb på restriktionssystemet; men det skal ikke skjules, at der mangler en del endnu. Jeg vil tillade mig at henlede opmærksomheden på den store sag, der lige har været fremme, om varebytteforretninger og pege på det uheldige fænomen, at en meget stor del af embedsmændene indenfor varedirektoratet i de år, de har siddet derinde, synes at have mistet hukommelsen. Hvis det virker sådan, vil det være værd at overveje, om ikke man skulle ophæve varedirektoratet. Jeg skal minde om den fare for protektionistisk politik, der består gennem disse restriktioner. Vi har jo fornylig fået attest fra Industrirådet for, at disse restriktioner virker protektionistisk, til industriherrerne fordel, ligesom vi fornylig har set de store sortbørssager og edderkopsager rullet op, som giver et klart indblik i den fare for demoralisation, den fare for korrupsion, som systemet medfører, og som Danmark med sin hæderlige embedsstand hurtigst muligt bør træffe foranstaltninger imod, for at denne ikke skal blive ødelagt.

Jeg vil gerne gøre den højtærede statsminister, som interesserede sig så meget for et lille parti af min tale, opmærksom på, at han fuldstændig glemte at besvare de spørgsmål, jeg stillede til ham. Den højtærede statsminister besvarede ikke mit